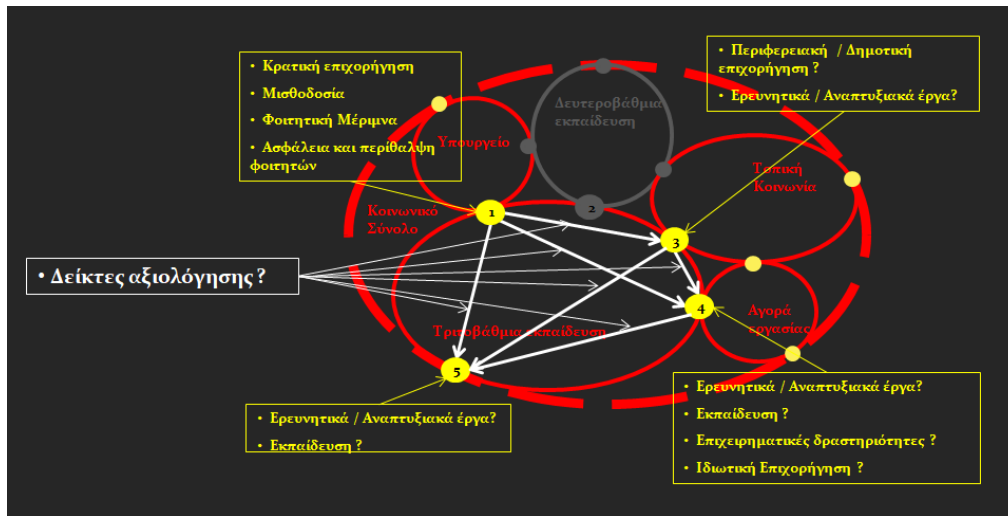
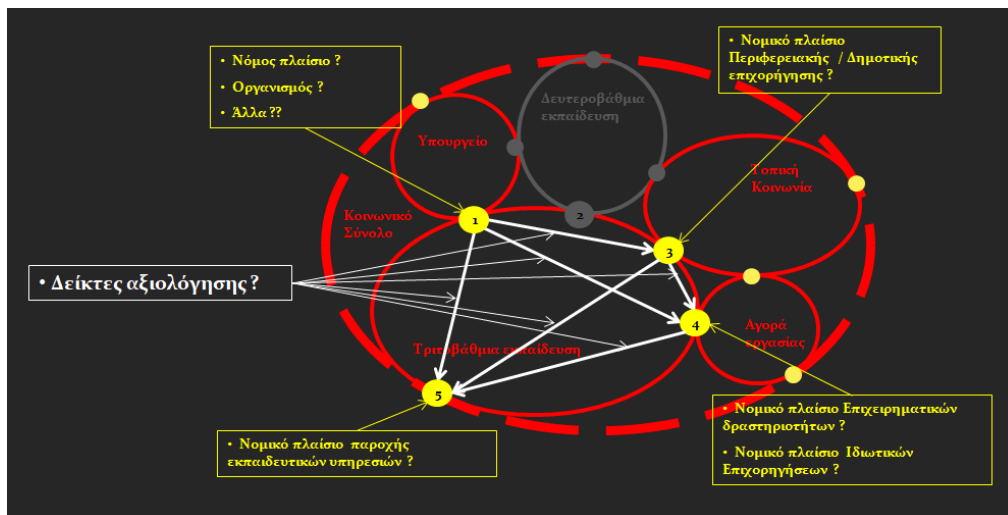

σε επίπεδο χρηματοδότησης (βλέπε παρακάτω σχήμα)

και σε επίπεδο νομικού πλαισίου (βλέπε παρακάτω σχήμα).

4. Από τις ψευδαισθήσεις μας μπορούμε να ξεφύγουμε? Ακολουθεί απόσπασμα από το μεγαλύτερο Ελληνικό μυθιστόρημα (πάνω από 2000 σελίδες ...) :

... «Τίποτε, Παολίνα, δεν είναι απόλυτο στον κόσμο, έξω από τον έρωτα. Αυτός μόνο είναι απόλυτος. Όλα τα άλλα έρχονται κατόπιν και είναι σχετικά. Αυτός είναι το πρώτο, το κορυφαίο, το μεγαλύτερο και το πιο πολύτιμο στοιχείο. Ύστερα απ’ αυτόν έρχεται το σπαθί και πίσω πολύ απ’ αυτά έρχονται όλα τα άλλα ... Παολίνα, είσαι καμωμένη για μένα όσο η Αφροδίτη για τον Πάνα, όσο η θάλασσα για τον ‘Μεγάλο Ανατολικό’, όσο εγώ για σένα ...»

Μια βαθυτάτη συγκίνησης συνετάρασε την ψυχήν της κομήσσης. Κάθε λέξις που έλεγε ό λόρδος, έπιπτε εις την καρδίαν της ως εκτοξευμένον με ορμήν και πάθος σπέρμα, και η Παολίνα ησθάνετο ολόκληρον την ασπείρουσαν υπαρξίν της, ως κάλυκα ανοικτόν, ως σκεύος ζωντανόν απόλυτα ιδικόν του. Μια πλημμυρίς αγαλλιάσεως κατέκλυζε το είναι της και την εγέμιζε με άφατον ευδαιμονίαν. Και ήσαν τα πάντα έκστασις και ήσαν τα πάντα αρμονία. Η ερωτευμένη Ιταλίς ησθάνετο τώρα ωςάν να ήτο μια γυναίκα αθάνατος, μια γυναίκα αιωνία.

Τέλος η Παολίνα ήνοιξε τα μάτια της και εκοίταξε απέναντι, μέσα από το άνοιγμα της πόρτας, την θάλασσαν και τον ανέφελον γαλάζιον ουρανόν. Σιγά – σιγά, ψιθυριστά, τα χείλη της επανελάμβαναν: «Ο έρωτας! ... Ο 'Μέγας Ανατολικός' ! ... Ο Πάν ! ... Η θάλασσα! ... Η Αφροδίτη! ...»

Έπειτα στρέφουσα την κεφαλήν της, εκοίταξε τον λόρδον. Τα μάτια της έλαμπαν. Το στήθος της ανεβοκατέβαινε γοργά. Οι ρώθωνες της επάλλοντο. Αίφνης, η Παολίνα Κρινέλλι έσφιξε την χείρα του Άγγλου και εψιθύρισε ολίγον πιο δυνατά, εις την μητρικήν της γλώσσαν: «Amore mio!» -